

SZÁMADÁS.

Az Idő karavánt hajt, fut sok tevéje:
mennek az órák, megy a tevesor
ragyogó hajnalból reménytelen éjbe
mennek az órák, megy a tevesor.

Az Idő kergeti karavánját bőszen,
mennek a napok, megy a tevesor,
fele a tavaszban, fele már az őszben,
mennek a napok, megy a tevesor.

Az Idő kergeti, se hossza, se vége,
mennek az évek, megy a tevesor,
ifjúság fényéből, öregség ködébe,
mennek az évek, megy a tevesor.

Hátukon fűszerek, szerelem, bor-tömlők,
játékok, álmok, ópium, mámor,
ezeregyéjszaka ezeregy kiömlött
vágyának gyöngye, gyönyöre, kéje.

Barátom, láttalak: hátukról markollál,
folyton fizetél, agyad, szived is
részletekben ment rá, amint vásároltál.
Mondják: mindened füst és levegő.

Mutasd csak a markod: nincsen semmi hűja,
csak ép hogy üres, üres zsebed is.
Barátom, bűvészet, fekete mágia
Ami te láttál! Látomás, család!

Én vettem pár dolgot, ami örök érték:
pár forró imát, sürgönyt Istentől
anyám tiszta csókját, apám veritékét,
jószág-balzsamot, gyermeki kacajt.

Az Idő kergeti karavánját bőszen,
mennek az órák, hónapok, évek,
fele a tavaszban, fele már az őszben.
Nem várok semmit. Számadásom kész.

Mécs László.